

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥΣ

Η διαβόητος Γαλλία κατασκοπος Μάρθα Ρισσό

Τι αποκάλυπτε ο δημοσιογράφος Άλλάρ. Ο τρεμερός ταγματάρχης Λαντού. Πώς η Μάρθα Ρισσό έγινε φίλη ενός Γερμανού αρχικατασκοπέυ. Πώς θυσίασθε ένα ελεύθερο σύνταγμα για να μην προδοθή μια κατασκοπεία. Το πάθημα της σύζυγου ενός Γάλλου αξιωματικού. Η γκάφες της γαλλικής κατασκοπείας κτλ.

Έρχεστε να πείρασον πολλά χρόνια ύστερ' από την υπογραφή της ανακωχής, για ν' αποκαρίσασον όλα εκείνοι που ανεμύθησαν σε οργανώσεις κατασκοπείας, κατά τα τραγικά χρόνια του πανευρωπαϊκού πολέμου, να δημοσιεύσασον τις αναμνήσεις τους και τις περιπέτειες, που γνώρισαν κατά την εκτέλεσι του σκληρού καθήκοντός των. Άπειρα είναι τα βιβλία που εξέδόθησαν μέχρι σήμερα, σχετικά με τη δράσι της κατασκοπείας όλων των χωρών, στο μεγάλο πόλεμο. Και άπειρες σελίδες έχουμε άμεφοισι ως τώρα για τη σφαιροποιήσια των εγκυβίων, όπως χαρακτηρίσαντε τον άειλικτο άγωνα, που είχαν αναλάβει τότε μεταξύ τους οι κατασκοποί των διαφόρων έχθρικών

τοια άεροπλάνα να κατοπιτεύουσιν τα έδαφη, από τα όποια θα περνούσι το γαλλικό σύνταγμα. Έ, λοιπόν! Ένα δόλοηρο σύνταγμα γαλλικού στρατού περνούσε πράγματι από κείνα τα μέρη... Τα γερονακά άεροπλάνα άρχισαν άμέσως τον βομβαρδισμό... Ύστερ' από μισή ώρα, το έδαφος ήταν στρωμένο με πτώματα των Γάλλων στρατιωτών... Πώς συνέβη αυτό; Ήταν δυνατό να είδοποίηση ο ίδιος ο άρχηγός της γαλλικής κατασκοπείας τον έχθρο περι της μετακινήσεως ενός γαλλικού συντάγματος; Μήπως είχε γίνει καμιά παρεξήγησις; Όχι... Δεν έγινε κανένα λάθος! Ο ταγματάρχης Λαντού, σκληρός μέχρις άναλγησίας εκτελεστής ενός καθήκοντος, έδωσε στη Μάρθα, για να την μεταβιβάσει στον φόν Κρόν, μια ακριβή πληροφορία, γνωρίζοντας πως κανείς από τους Γάλλους στρατιώτες δεν θα έμενε ζωντανός... Σκέφθηκε όμως ότι η ζωή μερικών δεκάδων ανθρώπων... δεν είχε καμιά σημασία, προκειμένου να εξιτρητηθή ένας μεγάλος σκοπός. Και ο σκοπός του σατανικού αυτού ταγματάρχου επέτυχε; Ο φόν Κρόν βεβαιώθηκε πεύ πως η Μάρθα Ρισσό ήταν πραγματικά άφοβη μένη στη Γερμανία, πως δεν του έλεγε ψέματα και άρχισε από τότε να της αποκαλύπτει, με απόλυτη έμπιστοσύνη, διάφορα σπουδαιότατα μυστικά — τα όποια εκείνη διεβίβαζε, φυσικά, άμέσως στο Λαντού! Η αλυσθροπία αυτή του Λαντού προκαλεί σήμερα τον άποτροπισμό. Σε κείνα όμως τα χρόνια της ομαδικής παραφροσύνης και της άλληθσφαγής, τέτοια κυκροζητήματα ήθικης δεν μπορούσαν να έμποδίσουν ένα στρατιωτικό να εκτελέσει το καθήκον του...

ζωατόν. Ωστόσο, έπαύον πολλά περιστατικά από τη δράσι των κατασκοπόων, που δεν έδόθησαν στην δημοσιότητα από τους ένδιαφερομένους, είτε γιατί τα γεγονότα αυτά μπορούν να προκαλέσουν σήμερα την άγανάκτησι του κοινού, είτε γιατί άφορούν και θίγουν πρόσωπα που ζουν άζωβια. Ένας όμως Γάλλος δημοσιογράφος, ο κ. Πώλ Άλλάρ, λογοκριτής κατά τη διάρκεια του πολέμου και άργότερα συγγραφέας πολλών βιβλίων περι κατασκοπείας, ξεσκεπάσει τώρα, σ' ένα άποκαλυπτικό άρθρο του, που έδημοσιεύθη σε μια Παρισινή έπιθεώρησι, τα παρασκήνια της δράσεως των Γάλλων κατασκοπόων. Από το άρθρο αυτό, που έκανε κρότο στη Γαλλία, μέχρι του σημείου να κατηγορηθή ο συγγραφέας από του βηματός της Βουλής έπειδι άπελάτσει τ' άπόρητα του ΙΙ έπιτελικού γραφείου, παραλαμβάνομε χάριν των άναγνωστών μας τα πιο ένδιαφερόντα και χαρακτηριστικά κεφάλαια.

Λιενθόντης του ΙΙ έπιτελικού γραφείου, από το όποιο εξηρηάτο η ύπηρεσία της κατασκοπείας, ήταν κατά την διάρκεια του πολέμου ο διαβόητος ταγματάρχης Λαντού, που πέθανε πριν από λίγο καιρό σ'ι Κάννες. Για να λάβετε μια άνα εής έπινοητικότητα του, σας λέμε ότι έπειδι σε μια πράξη του, στην πασηνοσητη κατάρσιση Μάρθα Ρισσό, να γίνει φίλη του φόν Κρόν, του άρχηγού της γερονακικής αντίτασκοπείας στην Ίσπανία. Ο σκοπός του Λαντού ήταν, βέβαια, να έχη ένα δικό του άνθρωπο κοντά στον φόν Κρόν, για να του μεταβιβάσει ότι πληροφορίες συγκέντρωνε σχετικά με τα στρατιωτικά σχέδια της Γερμανίας. Και, για να άπορέσει η Μάρθα ν' άποκτηση όλη την έμπιστοσύνη του φόν Κρόν, ο Λαντού την έβαλε να πάξει το όλο κατασκοπόον προς όφελος της Γερμανίας. Κάθε τόσο, λοιπόν, της έστειλε διάφορες ειδήσεις για την στρατιωτική όργάνωσι της Γαλλίας, και η Μάρθα Ρισσό της μετεβίβαζε στο φόν Κρόν. Έτσι ο φόν Κρόν ήταν ένδοξοισαυμένος από την άφοσιωμένη αυτή κατάρσιση. Ωστόσο, μια μέρα, άρχισε να την ύποπιτεύεται, έπειδι είχε άντιληφθή ότι όλες η πληροφορίες που του έδινε η Μάρθα δεν ήταν ακριβείς. Η Ρισσό είδοποίησε τον Λαντού ότι ανδινεύει ν' άποτήγη το ζώλο τους, ότι ο Γερμανός δεν της είχε πεύ έμπιστοσύνη κι' ότι ύποπιτεύονταν την πραγματική της ταυτότητα. Ο ταγματάρχης, χωρίς να χάση την ψυχραιμία του, έστειλε μήνυμα της Μάρθας να όσση του φόν Κρόν σχετικά με την μετακίνηση ενός γαλλικού συντάγματος στον τομέα της Φλάνδρας. Της έτόνισε μάλιστα πως έρχετο να πέσι τον φόν Κρόν ότι η μετακίνηση αυτή θα είχε μεγάλη σημασία για τη μελλαντική εξέλιξη των πολεμικών έπιχειρήσεων. Η πράξη του εξετέλεσε, φυσικά, την έντολή του, άν και άρχισε να φοβάται για τη ζωή της... Ο άρχηγός της γερονακικής κατασκοπείας διαπιστούσε πεύ σ' ό,τι και άν του έλεγε η φίλη του. Ωστόσο άπεφάσισε να εξακριβώσει άν ήταν άληθη τα λεγόμενα της. Κι' έστειλε

Το ΙΙ έπιτελικό γραφείο είχε στην ύπηρεσία του άρχετες γυναίκες που δεν έκαναν άλλη δουλειά, παρά να διενεργούν σωματικές έρεινες στις κυρίες για τις όποιες ύπηρεσον ύπόνοιες ότι ήταν κατασκοποί. Τον καιρό που οι Γερμανοί άπειλούσαν να βομβαρδίσουν το Παρίσι, διεδόθη ότι μια έπιζίνδυνη κατάρσιση κυκλοφορούσε στη γαλλική πρωτεύουσα. Η άρμόδιες άρχές άναστατώθησαν. Τα καταδωπικά όργανα έτέθησαν σε κίνησι — και ύστερ' από λίγο έβρισαν μια κυρία, πολή ύποπιτη, που την είδαν να περιφέρεται έξω από ένα παράθυρο του έπουργείου των Στρατιωτικών. —Τα χαρτιά σας! της είπεν ο Λαντού, όταν την παρουσίασαν μπροστά του. —Δεν έχω χαρτιά, άποκρίθηκε κείνη. Ήρθα από την έπαρχία, για να δω το σύζυγό μου, τον ταγματάρχη Χ... —Καλά, καλά, μου τα είπαν κι' άλλες αυτά! ψιθύρισε άνάμεσα στο δόντια του ο Λαντού. Κ' έδωσε έντολή στις γυναίκες της ύπηρεσίας του να πάρουν ίδιας τέφους την κυρία και να της κάνουν λεπτομερή έρευνα. Μά η έρευνα αυτή δεν κατέληξε σε κανένα άποτέλεσμα. Δεν βρήκανε τίποτα στην ύποπιτη κυρία. Ωστόσο, ο Λαντού δεν άπελάτισσε. Διέταξε να γδύσουν τελείως την κυρία και να...της άλείψουν με λευμόν όλο το σώμα! Είχε ήδη συλάβει πολλές κατασκοπούς που έφεραν γραμμένες με κομποθητική μελάνη, σε διάφορα σημεία του σώματος των, έντολές σε συναδέλφους των ή πληροφορίες για τη στρατιωτική όργάνωσι της Γαλλίας. Η γραφή αυτή νινάταν όρατή όταν έσταζε επάνω της λίγο λευμόν. Ένω λοιπόν η ύποπιτη κυρία σφάδαζε στο χέρι των γυναικών της ύπηρεσίας κατασκοπείας, εξακολουθώντας να ισχυρίζεται πως ήταν σύζυγος του ταγματάρχου Χ..., οι άνωδοιο αξιωματικοί του ΙΙ έπιτελικού γραφείου, συζημμένοι από πάνω της, την άλειψαν με λευμόν και εξέταζαν με ακριβές και τηλεσκοπική και την παραμικρή γωνία του σώματος της, προσπαθώντας να ανακαλήνουν τις άόρατες φράσεις. Χαμένες όμως πήγανε η έρεινές τους. Η λεπτομερής εξέταση του σώματος της κυρίας σ' όλους τους αξιωματικούς του ΙΙ έπιτελικού γραφείου δεν έφερεν εις φως τίποτα το ύποπιτον. Καί την έπομένη, μαθεύτηκε ότι η κυρία εκείνη ήταν πράγματι γυναίκα ενός ταγματάρχου. Ο προσβληθείς σύζυγος παρουσιάσθηκε άμέσως στο έπουργείο των Στρατιωτικών και παραπονέθηκε για την έξωφρενική ένεργεια του Λαντού. Μά ο ύπουργός, άφοψ του εξέγηγσε ότι λοιπό άμύνης του κράτους επέβηλαν τον μέτρον αυτό, τον έπεισε ότι η...ένόχλησις, ή μικρά ένόχλησις, που ύπέστη η κυρία ταγματάρχου, χάριν της πατρίδος, ήταν μηδανική, παραβλασμένη προς τις θύσεις εκατον-

Ο ταγματάρχης Λαντού, άρχηγός της γαλλικής ύπηρεσίας κατασκοπείας στον πανευρωπαϊκό πόλεμο

τάδων Γάλλων στρατιωτών !..

***

Ζη ακόμα στο Παρίσι, γέρος και πάμπτωχος, ύστερ' από μιὰ ζοή όργιον και σπατάλης, ένας άνθρωπος, ό οποίος είχε άπασχολήσει πολύ τόν ΙΙ επίτελικό γραφείο και τή Γενική Ασφάλεια, κατά τή διάρκειά του πολέμου. Μιά περιπέτεια του ανθρώπου αυτού με τήν ύπηρεσία κατασκοπείας έμεινε έντελώς άγνωστη ως σήμερα. Ίδου τί μας πληροφορεί σχετικά ό ζ. Πώλ Άλλάρ :

Τό πρόσωπο αυτό — ό Γάλλος δημοσιογράφος αναφέρει μονάχα τό μικρό του όνομα : Άρνόλδος — ήταν γιός ενός Ίταλού εργολάβου δημοσίων έργων, ό οποίος, άφού κέρδισε έξατομική, άναλαϊδώνοντας τήν έκτέλεσι τής μεγάλης γέφυρας τής Γένουας, βοήθησε χρηματικά τόν Καβούρ, πήρε τόν τίτλο του μαρκησιού Χ... και πέθανε, διακεκομμένος, αφήνοντας μιὰ χήρα κι' ένα παιδί, τόν Άρνόλδο.

Ό Άρνόλδος άνειχθή πρώτα στην ενεργό πολιτική. Άρχότερα, τόν έρωτεύθηκε μιὰ πριγκίπισσα, ή οποία δεν έφερε καμιά αντίρρηση νά γίνει γυναίκα του. Μιά βδομάδα όμως πριν από τούς γάμους του, μιὰ παράξενη και έντελώς άπρόοπτη μεταβολή έγινε στην ψυχή του Άρνόλδου. Άδαιρήθηκε τόν τίτλο του, ματαίωσε τόν σινοικισμό του με τήν άπαρηγόρητη πριγκίπισσα, διορίστηκε καθηγητής σ' ένα κολλέγιο, για νά έπιδόσει σέ λίγους μήνες τήν παραίτησί του, κι' άρχισε νά κάνει μιὰ ζοή γεμάτη περιπέτειες. Άλλάξε δόδεκα θρησκείες, έπολιτογραφήθηκε σέ δεκα κράτη. Συγχρόνως μάεε γραμματόσημα. Ύστερ' από τήν περιφημη συλλογή του βασιλέως τής Άγγλίας, ή δική του ήταν ή πιοσώτερη στον κόσμο !

Όταν ξέσπασε ή μάχη του παγκοσμίου πολέμου, ό Άρνόλδος βρισκότανε στο Παρίσι. Τό ΙΙ επίτελικό γραφείο τόν ειχε υπό διαρκή παρακολούθησι, επειδή ήταν πασίγνωστος για τήν γερμανοφιλία του. Από τόν καιρό μάλιστα πού άρχισαν νά σιγιάζουν στο σπίτι του, σέ προχωρημένες νυχτερινές ώρες, διάφορα άτομα, άνδρες και γυναίκες, πού έπαιρναν όλα τά προφυλακτικά μέτρα για νά μη τούς αντίληφθι κανείς, ή ύπηρεσία κατασκοπείας θεώρησε άποχρέοσί της νά εξακριβώσει τί συνέβαινε στο μέγαρο του Άρνόλδου. Και μιὰ νύχτα έκανε έφοδο στο ύποστο σπίτι... για νά βρεθι μερός σ' ένα θέαμα άπεριγράπτων όργιον των επισκεπτών του Άρνόλδου ! Οι άνθρωποι αυτοί, άνδρες και γυναίκες, δεν μαζεύονταν εκεί για νά συνομιλήσουν κατά τής Γαλλίας, αλλά για νά επιδοθούν σέ άκατανόμαστα γλέντια.

Μά ή υπόθεσι αυτή άπέσιωπήθη, γιατί μεταξύ των επισκεπτών του Άρνόλδου ήσαν και άρκετοί από τούς μεγαλύτερους λογοτέχνες και τούς γνωστοτέρους πολιτικούς τής Γαλλίας !...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ... ΜΙΑΣ ΜΑ'ΙΜΟΥΣ !

Ίδου μιὰ ιστορία, ή οποία δείχνει ότι και τά ζώα είνε ευαίσθητα και άλληλαγατώντα.

Μέσω σ' ένα από τά άγγλιζιά θωρητά, πού σταθμείωναν στις Αντικές Ίνδιες, ήσαν δυό μαϊμούδες, μιὰ μεγάλη και μιὰ μικρή. Κι' ή δυό ήσαν πολύ άγαπημένες μεταξύ των. Τis είχαν ντυθεί σωταξές στολές και τις άφηναν νά παίρνουν κι' αυτές μερός στις παραθεξές, πάνω στο κατάστρωμα. Έκταναν τό σχήμα με μεγάλο σεβασμό, όταν συναντούσαν τόν πλοίαρχο και έμμοιόντο όλες τις κινήσεις των άξιωματικών τής ύπηρεσίας. Όλοι τις άγατούσαν και τις περιποιούνταν. Ήσαν όμως κι' ή δυό φεβερές κλέφτες. Ή μεγαλύτερη ιδίως ήταν μοναδική στη λοποδυσία, ενώ ή μικρότερη έκτελούσε μάλλον χροή κλεπταποδόχου.

Έξαφνου ένα πρωί ή χροσή ταμπακοθήκη του κυβερνήτου έγινε άφαντη. Ότι τήν έσοφύρωσαν ή μαϊμούδες, δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία, γιατί κι' ή δυό όλο έκείνο τό πρωί φταρνίζονταν άγρίως.

Μ' όλες τις έρευνες όμως και τά ψάξιματα, στάθηκε άδύνατο νά βρεθι ή ταμπακοθήκη. Μιά μέρα τέλος αντίκρισαν τή μικρή μαϊμού ν' άνεβαίνει με μεγάλη προφύλαξι στο μεσαίο κατάρι. Τήν παρακολούθησαν τότε και τήν είδαν νά τρυπώνη στη σοκολιά και σέ λίγο νά βγαίνει και νά φταρνίζεται όλοένα. Έμαζαν άίεσως μέσα στη σοκολιά έκείνη και βρήκαν τήν ταμπακοθήκη.

Όταν ύστερα από κάμποσον καιρό τό πλοίο βρισκόταν άγκυροβολημένο στο λιμάνι του Κίγκστον, στην Ίταμιάη, ή μεγάλη μαϊμού έκλεψε ένα μπικαλί παληό κρασί, τό όποιο έρρούνηξε με τήν ήσυχία της ως τόν πάτο, ενώ ή μικρή τήν ζήτταζε με παραπονεμένα βλέμματα.

Τό παληό όμως κρασί έκανε, όπως ήταν φυσικό, ή μαϊμού νά γίνει σκνίπα στο μεθύσι, τήν έκαμε ζοηρότερη, πού παιγνιδάρα από άλλοτε, και τέλος, πάνω στη ζάλη της, έπεσε στη θάλασσα, όπου τήν καταβρόχθισε ένας καρχαρίας.

Ή μικρή συντροφίσις της άτυχής αυτής μαϊμούς, ή οποία παρακολούθησε τό τραγικό της τέλος, έγινε άπ' τή στιγμή αυτή σκυθρωπή και περούλητος έως θανάτου. Και τήν άλλη μέρα τέλος, μίη μορδώνοντας νά ιστομείνη τή θλίψη της, επήδησε από τό κατάρι στη θάλασσα και πνίγηκε !...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

(Του Κινέζου ποιητού ΤΣΕΓΚ-ΚΙ-ΤΟΥΚ (10ος αιών π. Χ.) ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Κόβοι λουλούδια δλόδροσα, με μάτια βουρζομένα, για να τα στείλω σ' ένανε που έφυγε στα Ξένα. Το ξερω πως θα φτάσουνε γλωιά και μαρμαίνα, Μά έτσι το δελ' ή άγάπη μου : Νά μοιάζονε με μένο !

Η Ω Μ Ο Ρ Φ Η

Στου ποταμού τις άκρες άνθίζουν οι λαλιδες, α' δια τους λένε πιο διομοφες από την όμορφιά μου. Μά πέρασα απ' τόν ποταμό και μ' έδωκε και μ' έδρε κι' όμως κανείς τά λουλούδια δεν ζήτταζε μπροστά μου !

Η ΠΑΝΤΡΕΜΜΕΝΗ

Τ' αστραγατέα μπυλλάντια σου, Ξένε, πού μου χαρίζεις, αν και δεν είμαι λεύτερη, τά παίρνω, άφού τ' όρίζεις. Και για τις τόσες χάρες σου, για τήν καρδιά σου, έπάνω στη μεταξένια ζώνη μου, για μιὰ στιγμή, τά βάνω. Μά τίμ' από τιμα έχω γενιά κι' είμ' άγορντά γεμάτη, κι' είνε τρανός ό άντρας μου μέσ' στο τρανό πατάτι. Κι' όρίζστηκα παντοτεινά νάμια στη γι' δική του, κι' ήξω μοναχή γι' αυτόν και νά χαθώ μαζί του... Σου φέρω πίσω, Ξένε μου, τά πλοίσια σου μπυλλάντια, τά βρήξ' δυό δάχρυα πάνω τους, δυό τής καρδιάς διαμάντια. Πάω' τα ! Σου λέν τόν πόνο μου, χωρίς νά τό θέλωσιν... Γιατί, πριν πάρω άλλονε, να μη σέ συναντήσω !...

(Μεταφράσις) ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΛΗΓΗ

(Του ΕΡ. ΧΑΪ-ΝΕ)

Μου πληγωσες απ' τό φιλι τ' άζειλι ! Φίλα τό πάλι, φίλα, να τό γιάνης, κι' αν δεν τελειώσης, μάτια μου, ως τό δειλι, έχεις καιρό, μη βιάζεσαι, προφτάνει.

Έχεις καιρό. Ή νύχτα είνε δική σου, δική σου όλη, γιάτρωνα χροσή ! Και τί μπορεί να γιάνη τό φιλι σου, σέ μιὰ νυχτιά — τό ξερω έχω κι' εσύ !

(Μεταφράσις) ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ

Σ Τ Ρ Ο Φ Ε Σ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Πότε θα μουθι βολετό, όλες τις έγνοιες πίσω και τό φοιχτό άφίνοντας τής πόλης σιαματά, να ξαναβρω τό ένα μου στα δάση και νά ζήσω στις όχθες τις πνήσυχες μις λίμνης πού γελά...

Προσότερο όμως θάθελα στο θείο σου άκρογάλι, θάλασσα, πού με λίκνισες παιδί, να ξεχαστώ !

Θ' άκούγα τό γοργουρητό των γλάρον σου και πάλι, μεσ' τόν άφρό σου θάμπαινα — χαρά ! — νά δροιστώ.

Τάχα γιατί τόν προίμο ζωένια τρέμω, φίλοι !

Άνοιξι, όλα τά δόρα σου τά σκόρπισα κι' αυτά.

Και τό γλυκό Αέγονοσάτιζο δεν γλέντησα σταξόλι, κι' άλλοι τά πλοίσια στάχα μου τά φέρισαν μπροστά.

(Μεταφράσις) Κε - Κε

Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Ι Α

(Του ΕΡ. ΧΑΪ-ΝΕ)

Ζαφείρια είνε τά μάτια σου πού βλέπουν και μιλόυνε. Χαρά σέ κείνον τό θνητό, πού γλικοχαμφοτέονε. Διαμάντι είν' ή καρδούλα σου πού λάμπει και αστραφάτει. Χαρά σέ κείνον τό θνητό όπου γι' αυτόν άνάφτει. Ρουμπίνα είνε τά χείλη σου... Τέτοια, πού να βροθούνε ! Χαρά σέ κείνον τό θνητό, πού εσ' άγατάω ε' του πόνε.

